

„МОЯТ ЛЮБИМ УЧИТЕЛ БЕШЕ...“

Рози от кадифе

Утрото е свежо, слънчево и спокойно. Събуждам се и някак смътно усещам, че трябва да побързам. Излизам навън – спокойствието е отстъпило място на глъчката, суматохата и смеха. Чуват се откъслечни думи, радостни звуци, възклицания. Виждат се най-различни многоцветни букети, множество весели лица. Ароматите са смесени, упойващи и празнични. Слънцето все повече припича. Забързани и усмихнати деца, празнично облечени, с ведри усмивки нетърпеливо подвикват и се събират на групи.

Денят е петнадесети септември преди четиридесет години в двора на едно училище в един малък град на брега на река Дунав. Училището е „Кирил и Методий“, а градът – Силистра. Децата, струпани в живописни островчета, жужат, усмихват се, говорят, смеят се закачливо и шумно. Родители почти отсъстват, защото са на работа. Тук-там някоя грижовна баба придружава внучето си. Учителите, също събрани по групички, говорят оживено.

Събираме се и ние – учениците от 5. клас. За първи път ще се срещнем с новия си класен ръководител. Чували сме за него, знаем неговото име, но не сме се запознавали. Наблюдаваме го отдалече, крадешком, виждаме стройната му фигура, красиво прошарената му коса и търсим неговата усмивка. Той, разбира се, се усмихва. В компанията на свои колеги е и като че ли всички търсят неговото внимание и одобрение.

Знаем от по-големите ученици, че нашият бъдещ класен ръководител е най-добрият учител и приятел на децата. Уроците по история, които той преподава, не били просто уроци, а приказки за историята на нашите деди, които оставят децата без дъх. За беседите и срещите сред природата, които той организира често с деца и родители, се носят легенди. Нямаме търпение да започнем училище и да се потопим в тая приказна и примамлива атмосфера, която той – нашият учител, щеше да сътвори и за нас.

Но как да отидем при него? Как да се запознаем?

Решаваме да му поднесем цветя. Но какви? Трябва да са най-хубавите! Ще подберем най-най-прелестните рози. Събираме стотинките, които имахме за закуска, и хукваме до съседните къщи, защото единственият магазин за цветя се намира в центъра на града. Оглеждаме трескаво китните градини, но не откриваме нашите рози. Има всякакви – все недостатъчно красиви. Спомняме си, че в близост до училището се намира къща с приказна градина. Винаги напролет се спираме до нейната ограда и гледаме снежнобелите кокичета, които с красотата си ни примамват. Колкото и да бързаме за училище, все поглеждаме към тях. Случвало се е за десет стотинки да купим букетче от дъхавите цветчета за учителката. Възрастната жена ги увива грижливо с конец и ни ги подава през оградата.

Така и сега, всички сме вече пред дървената портичка и нетърпеливо похлопваме на нея. Открехва я познатата побеляла жена. Обясняваме ѝ, че търсим най-хубавите рози за нашия учител. Тя безмълвно се обръща и тръгва навътре към двора. Не след дълго се връща с пет големи тъмночервени, приказно красиви рози с цветчета, нежни като кадифе. Всички ахваме – не сме виждали по-прекрасни цветя. Вземаме ги и тичешком се връщаме в училище, запъхтени, но щастливи, че след толкова усилия сме намерили най-хубавия букет за нашия нов класен.

С усмивки и победоносни пламъчета в очите, че сами сме се организирали, поднасяме розите. Никой друг учител няма толкова красив букет!

Нашият класен го поема с усмивка, вдъхва от аромата на розите и... го подава на непознатата госпожа, която стои до него. Тя изненадано се усмихва и приема цветята с благодарности.

Гледаме с широко отворени очи, не можем да повярваме, нито да кажем каквото и да било. Просто стоим в недоумение и не помръдваме. Нашите рози, които толкова търсехме и намерихме сами, се озовават в ръцете на една госпожа, която виждаме за първи път.

Връщаме се в строя с посърнали лица и малко ядосани. Тази госпожа стои с нашите рози, които с толкова любов и желание подарихме на Него. Не знаем на кого повече да се сърдим.

Влизаме в клас и седим мълчаливо в очакване на нашия учител. Той идва с широката си и топла усмивка, поздравява ни, а ние го гледаме сърдито, като че ли искаме обяснение.

Учителят веднага се досеща какво може да ни е притеснило. Отново се усмихва и ни обяснява, че не си представя да стои с букет в ръце в присъствието на дама, която е без цветя и която от утре ще ни преподава по музика.

Изобщо не очакваме такъв отговор. Приемаме думите му – простички и ясни, и сякаш поглеждаме през неговите очи, през очите на непознатата учителка, през очите на цялото множество. Всичко си идва на мястото.

Този урок по етика в първия учебен час, в първия учебен ден преди четиридесет години е един от най-скъпите спомени, които пазя за моя класен ръководител Аврам Василев Аврамов.

През годините присъствах на много вълнуващи уроци по история, посетих много исторически местности заедно с него и съучениците ми, участвах в походи, конкурси, екскурзии, които той организираше с голям ентузиазъм. Но не отслабна във времето упойващият аромат на петте тъмnochервени рози с цветчета като от кадифе.

**Невяна Сапунджиева,
ОУ „Отец Паисий“, гр. Силистра**